

Posudek oponenta bakalářské práce

Nikola Reindlová, Rudé právo 1920-1929. Od Lidového domu po bolševizaci KSČ, FHS UK, Praha 2011, 96 s.

Autorka si v předložené práci, jak napovídá již název, klade za cíl sledovat vývoj Rudého práva ve dvacátých letech s horním mezníkem v roce 1929 (s. 4), který správně pokládá za přelomový rok ve vývoji KSČ a tak i jeho tiskového orgánu. Práce sestává ze čtyř hlavních částí: 1. kapitola věnovaná vývoji KSČ (vztah s Kominternou, proces bolševizace); 2. stručný přehled struktury a legislativních podmínek prvorepublikového tisku; 3. vývoj samotného deníku; 4. medailonky nejdůležitějších redaktorů. Z hlediska metod se autorka držela přímé metody (s. 4) a práci samotnou charakterizuje jako „materiálovou studii na kvantitativní bázi“ (s. 4). Pramenný materiál představuje především tisk (Rudé právo, Právo lidu, Lidové noviny) a stenografické záznamy zasedání Národního shromáždění, dostupné ve Společné česko-slovenské digitální parlamentní knihovně.

Řešení práce vykazuje celou řadu závažných problémů a pochybení. V první řadě se autorka „spokojila“ s pouhým vymezením zájmového okruhu, které nedoplnila jasně formulovanými dílčími badatelskými otázkami, které by ji nutily přesáhnout čistě deskriptivní dimenzi práce a které by v závěru autorce dovolily shrnout a zhodnotit poznatky vlastního výzkumu.

Čistě deskriptivní pojetí by jistě bylo relevantní, nicméně pouze v případě, že by výklad byl primárně založen na studiu a práci s pramennou základnou. Naprostá většina textu je však založena na práci se sekundární literaturou. Ve většině podkapitol se autorka, jak je patrné z poznámkového aparátu, opírá pouze o dva tituly (!) a zařazené citace z pramenného materiálu lze chápat pouze jako „ilustrace“ interpretací čerpaných ze sekundární literatury. Ilustrativní podobu podtrhuje i fakt, že do těla textu autorka zařazuje samostatně neinterpretované a velmi obsáhlé citace a dokonce i materiál patřící do přílohy – fotokopie tiskovin (viz s. 17, 18, 31, 32, 33, 36, 43, 44, 45, 46, 59, 61, 62, 64, 66, 68).

Čtvrtá část práce (medailonky redaktorů) dokonce postrádá (vedle badatelského přínosu) v mnoha případech i odkazy na sekundární literaturu, ze které autorka čerpala. Je-li uvedena, jedná se téměř výhradně o práci Vojtěcha Dolejšího z roku 1960. Práce se sekundární literaturou v textu navíc vykazuje velmi hrubá pochybení (minimálně v rovině formální). V seznamu použité literatury (s. 94-95) figuruje 23 položek, přičemž 9 (!) z nich se nenalézají v žádné z poznámek, což čtenáře může svádět pouze k tomu výkladu, že autorka užívá badatelských výstupů bez uvedení zdroje. Samotný poznámkový aparát obsahuje také

řadu více či méně závažných pochybení: opakování plných citací, chybné odkazy na elektronické zdroje.

Na základě výše uvedených výtek musím konstatovat, že práce Nikoly Reindlové neodpovídá nárokům kladeným na bakalářské práce (ty mají prokázat schopnost formulovat vlastní badatelské téma a otázky, využít k jejich řešení oborově relevantní postupy řešení a dospět tak k vlastnímu/původnímu badatelskému výstupu) a nemohu ji doporučit k obhájení.

Mgr. Jan Tuček